

for denne Egn's Befolkning. Tange har i de sidste Aar haft en gennemsnitlig Trafik af 550—600 ankommende Vognladninger, og Persontrafikken har i de sidste Aar givet 4027 Kr., og dog kan der ikke sælges Billetter længere end til næste Købstad og ikke indskrives Rejsegods. Begge Dele virker jo stærkt generende for Persontrafikken, saa der er ikke Tvivl om, at naar Billetsalgsstedet ophøjes til Holdeplads, vil Trafikken stige ganske betydeligt. Det er ogsaa til stor Gæne for Befolkningen, at der ved Billetsalgsstedet kun findes et lille Fjæleskur, som kun er 6 Alen bredt og 10 Alen langt og endda er der taget Rum fra til Billetsalg. Skuret er meget utæt, saa at Sneen kan fyge ind, og det er ikke indrettet saaledes, at det kan opvarmes, saa at det er i høj Grad generende for Passagererne at staa i lang Tid der og vente paa Toget. Skuret er dernæst altfor lille til, at 20—30 Personer kan staa og vente der; sidde ned kan kun enkelte. Der er meget gode Vejforhold til de omliggende Byer, og jeg er overbevist om, at saafremt den omtalte Udvidelse fandt Sted, vilde Trafikken saavel af Gods som af Personer stige ganske betydeligt, saaledes at den Udgift, som Statsbanerne vilde faa ved denne Udvidelse, ret hurtigt vilde indvindes igen. Af det anførte vil det ses — det tror jeg, man maa indrømme —, at der maa ske en Forandring i dette Forhold, thi dette Befolkningens Krav er fuldt berettiget. Jeg haaber derfor, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder ved anden eller tredie Behandling vil stille Forslag om en Bevilling til dette Kravs Opfyldelse. Jeg har bragt i Erfaring, at der for Tiden foretages en Undersøgelse angaaende den ønskede Udvidelse, hvilket jeg er den højtærede Minister taknemmelig for, og jeg haaber, at Befolkningens Krav maa vise sig at kunne imødekommes.

Der tales ofte om, hvem der maa bære Byrden under den nuværende Situation. Jeg tror nok, de fleste af os vil indrømme, at det Mandskab, der er indkaldt til Sikringsstyrken — ofte flere Gange — hører til dem, der bærer de største Byrder under de nuværende ekstraordinære Forhold; thi der paaføres mange af disse indkaldte, som sidder i selvstændige Stillinger, Tab ved de mange Indkaldelser, for manges Vedkommende Tab, der ofte kan være uoprettelige. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Forsvarsminister, at der gøres, hvad der kan gøres — selvfølgelig indenfor det Omraade, som

Overkommandoen og Ministeriet finder forsvareligt — for at lette Byrderne for de indkaldte, især ved, at der ydes dem Orlov. Jeg paaskønner, at det i Sommer blev bekendtgjort, at der kunde bevilges 14 Dages Høstorlov, og i enkelte Tilfælde endog 3 Uger. Naar dette blev bekendtgjort, skulde man jo ogsaa antage, at en saadan Orlov i al Almindelighed vilde blive givet, men dette var ikke Tilfældet, thi for manges og maaske for de flestes Vedkommende, blev der i Stedet for de 14 Dages Orlov kun givet Orlov for en kortere Tid. Og naar Mandskab fra Jylland, som ligger herovre paa Sjælland, kun kunde faa en Orlov af 8—10 Dage og i denne Tid skulde gøre den lange Rejse frem og tilbage, kunde den korte Tid, de kunde tilbringe i Hjemmet, ikke være dem til stor Hjælp. Da tilmed mange af de ældre indkaldte kun har faaet denne ene korte Orlov, synes jeg ikke, dette Forhold vidner om Forstaaelse af, hvor stor Betydning det har for de indkaldte, at de kan komme hjem og tilse deres Bedrift. Selv om altsaa Krigsministeriet og Overkommandoen har vist Forstaaelse af Nødvendigheden af Orlov, nytter dette jo ikke meget, naar Afdelingerne eller Underafdelingerne kun bevilger en kortere Orlov. Jeg siger det ærede Medlem fra Thisted (Munk-Poulsen) Tak, fordi ogsaa han har paataalt dette Forhold, og jeg henstiller, at der fremtidig tages alt det Hensyn til Ansøgninger om Orlov, som de militære Foranstaltninger tillader, og som den øverste Hærledelse finder forsvareligt. Da jeg tror, at der som Regel ikke blev givet Orlov i 14 Dage, endsige i 3 Uger, men kun i kortere Tid, vil jeg udtale det Ønske, at den højtærede Forsvarsminister vil foranledige en Undersøgelse af, i hvor høj Grad Orlov blev givet i kortere Tid.

Det er naturligt, at flere ærede Talere har omtalt den herskende Dyrtid samt de Foranstaltninger, der af Regeringen er truffet for i nogen Grad at raade Bod paa den Dyrtid, der indtraf sammen med Krigen. Selv om jeg for mit Vedkommende under almindelige Forhold vilde være en Modstander af Maksimalpriser og Forbudsforanstaltninger vedrørende Landbrugsprodukter og i det hele taget er imod Indgreb fra det offentlige Side i den frie Om sætning, maa jeg dog indrømme, at under de ekstraordinære Forhold, der er indtruffet sammen med Krigen, var det Regeringens Pligt baade at søge at regulere Priserne paa de vigtigste Fødemidler og ogsaa ved Forbud mod Udførsel af visse